

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 5/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2007 predbežne prerokoval sťažnosť R. M. a A. M., obaja bytom B., zastúpených advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namietajú porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 160/2005 a Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 10/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. M. a A. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2006 doručená sťažnosť R. M. a A. M., obaja bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namietajú porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 160/2005 a Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 10/2004.

Sťažovatelia žiadajú vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv vyplývajúcich z ústavy rozsudkami krajského súdu č. k. 11 Co 160/2005-110 z 29. marca 2006 a okresného súdu č. k. 6 C 10/2004-81 z 11. februára 2005 s tým, aby boli oba rozsudky zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požadujú tiež primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 121 058 Sk a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia žalobou z 2. marca 2004 podanou okresnému súdu požadovali uložiť žalovanej povinnosť odstrániť časť murovanej stavby a plota. Rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 10/2004-81 z 11. februára 2005 bola ich žaloba zamietnutá. Na základe odvolania sťažovateľov rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 160/2005-110 z 29. marca 2006 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie s tým, že odvolací súd ich vec nesprávne právne posúdil, avšak uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 218/2006 zo 4. októbra 2006 bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté. Práve preto sa najvyšší súd nezaoberal rozsudkom krajského súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. Podľa názoru sťažovateľov sú rozsudky okresného súdu a krajského súdu nesprávne, vzhľadom na nesprávne právne posúdenie zo strany všeobecných súdov.

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 11 Co 160/2005-110 z 29. marca 2006 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 10/2004-81 z 11. februára 2005.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 218/2006 zo 4. októbra 2006, ktoré bolo doručené právnemu zástupcovi sťažovateľov 30. októbra 2006, vyplýva, že dovolanie sťažovateľov bolo odmietnuté. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie voči

potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu nebolo prípustné, pretože neboli naplnené skutkové podstaty prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Nešlo totiž o zmeňujúci rozsudok krajského súdu a prípustnosť dovolania nebola krajským súdom ani vyslovená. Nešlo ani o prípad ustanovenia § 238 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže najvyšší súd ako dovolací súd vo veci ešte nerozhodoval. Preto dovolanie mohlo byť prípustné iba z niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Tieto dôvody však najvyšší súd nezistil a sťažovatelia ich ani v podanom dovolaní nenamietali.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Na prerokovanie a rozhodnutie tej časti podanej sťažnosti, ktorá smeruje voči rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 10/2004-81 z 11. februára 2005, nie je daná právomoc ústavného súdu. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľov vo vzťahu k rozsudku okresného súdu mal v odvolacom konaní krajský súd. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 11 Co 160/2005-110 z 29. marca 2006. Sťažovatelia neudávajú, kedy im bol rozsudok doručený, avšak zo skutočnosti, že okresný súd obdržal rozsudok krajského súdu podľa prezentačnej pečiatky 22. mája 2006 a tiež zo skutočnosti, že najvyšší súd konal a rozhodol o dovolaní proti rozsudku krajského súdu 4. októbra 2006, možno urobiť celkom nepochybný záver, že sťažnosť, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 21. decembra 2006, bola podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty počítanej od doručenia rozsudku krajského súdu.

Nemožno súhlasiť so sťažovateľmi, ktorí začiatok plynutia zákonnej dvojmesačnej lehoty vyvodzujú z momentu doručenia uznesenia najvyššieho súdu. Proti rozsudku krajského súdu z dôvodov správne uvádzaných v uznesení najvyššieho súdu bolo prípustné dovolanie iba z niektorého z dôvodov výslovne uvedených v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovatelia však prípustnosť nimi podaného dovolania nevyvodzovali z tohto zákonného ustanovenia, pretože namietali iba nesprávne právne posúdenie ich veci krajským súdom. Najvyšší súd dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku ani nezistil. Za situácie, keď dovolanie bolo zjavne neprípustné, nebolo možné jeho podanie kvalifikovať ako účinný prostriedok nápravy. Preto naň nebolo možné prihliadnuť pri úvahách o počiatku plynutia zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2007